

Forfatter: Brorson, Hans Adolph

Titel: Svane-Sang ; Lissabon ; Mindre digte ; Prosaskrifter ; Tillæg : Paul Diderichsen: Filologisk redegørelse. Arthur Arnholtz: Brorsons vers- og sangkunst. - 1956

Citation: Brorson, Hans Adolph: "Svane-Sang ; Lissabon ; Mindre digte ; Prosaskrifter ; Tillæg : Paul Diderichsen: Filologisk redegørelse. Arthur Arnholtz: Brorsons vers- og sangkunst. - 1956", i Brorson, Hans Adolph: *Svane-Sang ; Lissabon ; Mindre digte ; Prosaskrifter ; Tillæg : Paul Diderichsen: Filologisk redegørelse. Arthur Arnholtz: Brorsons vers- og sangkunst. - 1956*, 1951-56, s. 44. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-brorson03grval-shoot-idm140139966215392/facsimile.pdf> (tilgået 26. april 2024)

Anvendt udgave: Svane-Sang ; Lissabon ; Mindre digte ; Prosaskrifter ; Tillæg : Paul Diderichsen: Filologisk redegørelse. Arthur Arnholtz: Brorsons vers- og sangkunst. - 1956

Jeg, sagde han, paatager
Mig Adams Kiød og Plager,
Synd og Nød.
Her er jeg i Steden
At lide Dom og Død.

2.

Kierlighed paa Korsel
Sig lod med Nagler spende,
For at faae sit Forset,
Den samme Dag til Ende.
Han vilde holdes fast,
Til vore Lænker brast.
Uanseet han kunde 16
Ej Fod, ej Finger flytte,
Bar paa Søm og Vunde
De malte Bene-Stytte.
Ja sandelig! det var
At træde Perse-Kar.
Alle Buer spændte,
Alt mod ham sig vendte.
For det, som Ulv har staalet,
Var Læmmet sat til Maalet.
Al min Skam,
Alt hvad jeg fortiente,
Har oversvømmet ham.

1, 15-16: Joh. 1, 14; Et. 53, 4-5; Adam] mennesket. — 1, 18: i Steden] i menneskets sted. — 2, 2: spændte: udspændte. — 2, 3: Forset] forset, ejendommeligt som rim på *Korsel*. — 2, 7-12: Meningen af det noget dunkle sted må vistnok være: Skønt han ikke kunne røre en fod eller finger (l. 7-8), har hans kræftløse ben ham som støtte, idet de hvilede paa *Søm og Vunde* a: på det søm, der var slået igennem fødderne ind i korsel (l. 9-10); på denne frygtelige måde måtte hans fødder træde *Perse-Kar*, så druesaften — blodet -- flød ud (l. 11-12). Det sidste er billedet fra vinhøsten, hvor druerne blev trådt med fødder i vinpressen; noget anderledes anvendt har vi det i nr. 35, 12, 2: 288, 3, 6-7; 291, 1, 3-4 og her i 3, 8. Digteren har set bort fra, at den korsfæstede ikke blot støttede på benene, men også *hang i armene*. — 2, 13: Sl. 11, 2, jfr. hos Kingo: «Alle Buer nu er spændt, Søm paa Jesum ene slætere (i Over Kedron Jesus trædere)». — 2, 15-16: For det tyveri, som Salsu (Ulv) havde øvet, da han fik mennesket ind i synden og således stjal det bort fra Gud, måtte Jesus (*Læmmet*) lide straffen. Denne er tænkt som det at være *Maalet* for pilseskuddene fra *alle Buer*.

3.

Tænk! i hvilken Klemme
Din JEsus maatte sone,
Før hans Himmel-Stemme
Fik saadan Afgrunds Tone:
Hvi har du mig saa plat,
Min Gud, min Gud, forladt?
Ja du Høystfortiente,
Min Frelser, blodig Drue,
Maatt' du mig jo hente
Som midt i Helveds Lue.
Dog vandt Du, Gud skee lov,
Og fik mig som et Rov.
Ævig Tak! skal raabe
Liv og Siæl tilhobe.
17 Tak giennemstungne Hierte!
Tak, tak for al din Smerte,
Graad og Sved,
Vand og Blod, hver Draabe,
Tak, tak i Ævighed!

Nr. 294. - XI.

1.

Lad os drage, bange Hierte,
Hen til Hoved-Pande-Sted,
Der at tage, hvad hans Smerte
Os har lovet: Siæle-Fred.

Nr. 293 — X. 3, 18: *hver Draabe| hver en Draabe* orig., tryktej].

3, 1: *Klemme*] vride. -- 3, 2: *sone*] gøre forsoning (for menneskets synd). -- 3, 4: *Afgrunds Tone*] en tone som fra helvede; tanken er, at Jesus led helvedskvaler, og at dette nåede højdepunktet, da han sagde ordene i 1.5-6, Mt. 27, 46. -- 3, 6: *plat*] fuldstændig. -- 3, 9: *maatt'* *du*] du målte. -- 3, 14: *Liv og Siæl*] legeme og sjæl; *tilhobe*] sammen. -- 3, 15, 18: Joh. 19, 34, 37. -- 3, 17: Hebr. 8, 7; Lk. 22, 44. *Nr. 294 — XI.* Original. En passionssaline. Emne: korsfæstelsen. -- 1, 2: *Hoved-Pande-Sted*] gengivelse af Golgata, Mt. 27, 33 (nu »hovedskalsted») -- 1, 3: *trøje*] modtage.